

[Melchior.]

ler; det er tanker, som også naturligt kan indgå i overvejelserne, og der er mange andre måder. Hr. Per Hækkerup har jo også i dag bragt tanker om bunden opsparing ind i billedet, som tåler at gå med ind i debatten.

Det vil ikke undre, at jeg endnu i nogle minutter mest vil opholde mig ved vort eget partis forslag, som blev antydet her i tinget af hr. Erhard Jakobsen i forrige uge, og som har været omtalt offentligt på forskellig måde.

Dette forslag adskiller sig i udgangspunktet fra de andre ved, at det primært vil bygge på frivillighed. Der skal altså gives en valgfrihed til lønmodtagere gående ud på, at de kan vælge mellem enten at modtage de fulde dyrtidsportioner eller at opspare de samme portioner minus skatten, at de altså får et sparebevis eller en obligation i stedet for. Denne obligation skal forrentes, både rente og grundbeløb skal være skattefri, og udbetaling skal tidligst — jeg understreger tidligst — kunne ske efter 1. marts 1975. Til den tid kan denne ordning så passende afløses af andre opsparingsfremmende foranstaltninger i lighed med dem, som hr. Schltüer for lidt siden omtalte, og centrumdemokraterne har peget på, at den indtægt, der er affødt af ekstraordinær indsats, skal kunne gøres delvis skattefri til gavn for opsparingen og til afdæmpning af efterspørgselspresset.

Centrumdemokraternes forslag sparer statskassen for de udgifter, som regeringens forslag naturligt medfører for statskassen; man bliver fri for det, som mange ikke kan lide, nemlig at staten yder tilskud, som man kalder det, til arbejdsgiverne, til udbetalingen af disse 1.000 kr. pr. lønmodtager. Man vil hindre, at efterspørgslen stiger; hvis man gør denne frivillige opsparingsordning attraktiv nok for lønmodtagerne, vil man hindre efterspørgselspresset på priserne og altså opnå en væsentlig del af den virkning, som regeringens forslag tilsigter, nemlig at dæmme op for inflation og prisstigninger. Man vil undgå den samme form for indgreb i overenskomster, og man vil endelig fjerne eksplosionen pr. 1. marts næste år, når de 3 portioner igen vækkes til live, fordi man vil kunne vælge datoen 1. marts 1975 som en tidligste dato for udbetalingen af disse 3 portioner og på den måde få en blødere

overgang i den eksplosion, der ellers kan ventes til næste forår.

Vi vil naturligvis udforme dette forslag under udvalgsbearbejdningen i nærmere enkeltheder og paragraffer og fordomsfrit lade det indgå sammen med de andre; det er helt givet, at vi må have beregnet konsekvenserne på indtægts- og udgiftssiden for statsbudgettet og for lønmodtagerne, og jeg må erklære mig fuldt enig med hr. Dahlgaard i, at det økonomiske mønster i øjeblikket byder ikke bare på et meget facetteret mønster, men på mange modgående tendenser, således at bedømmelsen i udvalget og senere her i tinget naturligvis bliver vanskelig. Der er bare det kedelige ved det, at ingen kan love os, at det bliver lettere, den dag der endeligt skal lovgives. Der er ikke noget, der med sikkerhed tyder på, at foråret 1974 vil bringe de internationale konjunkturer mere i ro, således at det bliver lettere efterhånden, og på et tidspunkt er man jo altså dog nødt til at træffe visse afgørelser. Jeg ser frem til, at vi, når de samlede konsekvensberegninger er tilendeført mod slutningen af februar, kan komme til den gryderet, til den helhedsløsning, hvor alle de mange ingredienser, nemlig andre love end dem, der i dag er på bordet, også kan indgå. Og så håber jeg, at vi til den tid når frem ikke til en studehandel, men til en elegant kovending, som kan bringe lønmodtagerinteresser og landets økonomiske udvikling ind på en bedre kurs end hidtil.

Aage Frandsen (SF):

Af statsministerens erklæring her i folketinget den 8. januar 1974 fremgik det, at et af de mest centrale punkter i regeringens politik skulle være en bekæmpelse af inflationen, og at en af de centrale dele af denne inflationsbekæmpelsespolitik skulle være det forslag, vi nu har til behandling i dag, om et indgreb over for de automatiske dyrtidsudbetalinger.

Men det må forekomme lidt vanskeligt at tage regeringens erklæring om at ville bekæmpe inflationen alvorligt, når den samtidig i den forløbne uge har fremsat forslag, som betyder, at vi pumper $1\frac{1}{2}$ mia kr. godt og vel ud til bestemte grupper i samfundet, nemlig til jord- og ejendomsbesidderne, for disse midler, som man på denne måde pumper ud til jord- og ejendomsbesidderne, vil